

opusdei.org

Prelatovo pismo (listopad 2016)

Papa inzistira da svi kršćani moraju vjerom osvijetliti situacije i ljude s kojima se susreću na svojem putu; osjećamo se pozvani... naviještati Evanđelje svima, u svim mjestima, u svim okolnostima, jer radost Evanđelja za sav je narod, ne može isključiti nikoga[9].

3.10.2016.

Predragi! Neka mi Isus čuva moje kćeri i sinove!

Sutra slavimo, s Crkvom i u Crkvi, liturgijski spomen Svetih Anđela Čuvara, svetkovinu u Prelaturi jer – na taj dan 1928. – Presveto Trojstvo je ubacilo u dušu i u srce našega Utemeljitelja sjeme koje je trebalo donijeti plod kod tisuća i tisuća ljudi svakoga jezika i naroda. U više prilika sveti Josemaría je govorio da su uvijek u njegovoj duši odzvanjala zvona crkve Naše Gospe od Anđela koja su činila sasvim aktualnom – sve do njegova odlaska u Nebo – dužnost ostvarenja Opusa Dei snagom godine 1928. i zatim 1930. Molim Gospodina da proširi na naše ponašanje tu istu odgovornost, jer svatko od nas je *kontinuitet*.

Još jednom se ispunila poredba male sjemenke: moramo biti puni zahvalnosti prema Našem Gospodinu. Prolazilo je vrijeme i Gospodin nas je učvrstio u vjeri podajući nam mnogo i više nego što smo tada vidjeli. Pred ovom

divnom stvarnošću u cijelom svijetu – stvarnost koja je kao vojska u borbi za mir, za dobro, za radost, za slavu Božju – pred ovim božanskim poslom muškaraca i žena u različitim okolnostima, laika i svećenika, u predivnoj ekspanziji koja će naravno naići na poneku nesreću, jer uvijek smo na početku; moramo prignuti glavu, ljubazno, upraviti se prema Bogu i zahvaliti Mu. Obratiti se također i Našoj Nebeskoj Majci koja je bila prisutna od prvog trenutka na čitavom putu Djela[1].

Misli svetoga Josemaríje još uvijek pogađaju moju dušu. Sjećam se, kao da je to bilo jučer, riječi izgovorenih u molitvi punoj ljubavi prema Isusu Kristu prisutnom u Euharistiji, u kapeli posvećenoj Duhovima u centralnom sjedištu Djela. I sada nam one pomažu dok počinjemo ovu novu godinu Opusa Dei i tako se ponovno ispunjamo nadom, jer

Gospodin, koji je učinio Djelo, prolaskom godina i tvojim i mojim odgovorom, nastavlja održavajući ga aktivnim i plodnim.

Kao sveti Josemaría na godišnjici godine 1962., tako smo i mi danas zadivljeni pred onim što već ostvareno vidimo u ovom *djeliću* Crkve: Djelo. On je koji daje rast ostvarujući još jednom - kao što se često događa u povijesti Crkve – poredbu o gorušičinom zrnu: *Ono je doduše najmanje od svega sjemenja, ali kad uzraste, veće je od svega povrća. Razvije se u stablo te dolaze ptice nebeske i gnijezde mu se po granama*[2].

Isto kao i godine 1928., sada i uvijek je evidentan nesrazmjer između sredstava i plodova koje Bog stvara. Njegova spasenjska moć nije oslabila, ali On očekuje od svakoga pojedinca, kao i od ljudi koji nalaze zaklon u sjeni tog plodnog stabla, velikodušan

odgovor, veći od onoga za koji smo sposobni, uz njegovu pomoć.

U našoj duši nastaje hvala i zahvalnost Bogu. ***Hvala, Gospodine! Ovaj divan pečeni kruh širi već Kristov miomiris (2 Kor 2, 15) po čitavom svijetu: hvala za tisuće duša koje slave Boga po cijeloj zemlji. Jer sve su tvoje***[\[3\]](#).

To je potpuna zahvalnost Bogu koji nas usprkos različitim poteškoćama nikad ne ostavlja. Uvijek je s nama! Stoga, kada one naiđu, moramo ***pokazati osmjech posred teškoće u nekim okolnostima ponavljajući Gospodinu: gratias tibi, Deus, gratias tibi!***[\[4\]](#); Sveti Josemaría je tog dana u dubini duše čuo: *si Deus nobiscum, quis contra nos?*[\[5\]](#); ako je Bog s nama, ni sekularizirana okolina, ujedno agresivna, ni manjak materijalnih sredstava ili zdravlja, ni nesigurnost posla u mnogim mjestima, ni obiteljske ili vanjske

komplikacije kod kuće, baš ništa, ne može na nama ostaviti traga.

Ova vremena nisu gora od prijašnjih. To je primijetio i sveti Augustin: „Zašto, dakle, moraš misliti da je bilo koje prošlo vrijeme bilo bolje od sadašnjega? Od prvoga Adama do današnjega Adama ovo je ljudska perspektiva: rad i znoj, trnje i bodljike“[6].

2. listopada također je vrlo prikladan da vidimo ponašamo li se osobno kao onakva sredstva kakva nas Bog želi da budemo. Usvojimo svojom dušom osobnu molitvu svetoga Josemaríje na datum kojeg se spominjemo:

Kada sam se jutros probudio, mislio sam vam reći nekoliko riječi i morao sam se zacrveniti, jer sam se osjetio poniženim. Stoga, uzdižući srce Gospodinu, vidjevši koliko toga treba obaviti i misleći također na vas, bio sam uvjeren

da ja ne pružam Djelu sve što bih trebalo. On da; Bog da[7].

Usprkos dobroj volji neka nam ne ponestane milosti Božje, molimo za oprostjenje za konkretne pogreške u odgovoru kad vidimo božanske darove: znači, naša mala velikodušnost ponekad, naše osobne pogreške koje mogu narušiti ljude koji su u našoj blizini. Učinimo to radosnim kajanjem koje nam ne smije oduzeti mir. Jer ***onako kako mi ljudi pišemo perom, Gospodin piše nožicom od stola, kako bi se vidjelo da je On taj koji piše: to je ono nevjerovatno, divno***[8].

Papa inzistira da svi kršćani moraju vjerom osvijetliti situacije i ljude s kojima se susreću na svojem putu; osjećamo se pozvani – u ovoj novoj godini Djela – **naviještati Evandjelje svima, u svim mjestima, u svim okolnostima, jer radost Evandjelja**

za sav je narod, ne može isključiti nikoga[9].

To je jeka Kristovih riječi koje su gorjele u duši našega Utemeljitelja od kada je počeo zapažati slutnje božanskoga poziva, deset ili dvanaest godina prije 1928. **Ignem veni mittere in terram et quid volo nisi ut accendatur? (Lk 12, 49); došao sam baciti oganj na zemlju i što hoću nego da gori? I odgovor: ecce ego quia vocasti me! (1 Sam 3, 8), evo me, jer si me zvao. Da mu kažemo to ponovno sada, svi, našem Bogu?[10].**

2. listopada znači poziv koji odzvanja u svakome od nas u uvjerenju poslanja koje nam je Gospodin naložio: nalazimo se u svijetu kako bismo činili Djelo kao dio poslanja Crkve. Stoga, spoznajemo da smo – tamo gdje se nalazimo – na prvoj crti evangelizacije.

Ponovno dolazi vrijeme da se *otvorimo kao lepeza* kako bismo služili višem broju ljudi, također onima koji nemaju iskustva u kršćanskom životu, ili nemaju vjere, ili je obično ne prakticiraju. Čekaju na nas i čekaju da im prenesemo svoju radost nakon što smo susreli Isusa Krista.

Gajimo temeljitu i stvarnu svijest o tome da smo vijesnici radosti Evandjelja u svojoj okolini i u svako vrijeme; žene i muškarci sposobni uspostaviti prijateljstvo sa svima – uslužni, potpuno raspoloživi, ljubazni i velikodušni – koji se ne ograničavaju na puka apostolska nastojanja, već nastoje ponašati se kao apostoli u svako vrijeme i u svakoj okolnosti. I to se vidi, djeco moja, u mnogim konkretnim očitovanjima: velika ozbiljnost u praktičnim primjenama posvećivanja rada (u pravednosti, ljubavi, poniznosti, zanimanju za

druge, pozitivnom tonu itd.); ponašati se kao ljudi koji sjedinjuju, surađuju i koji su sposobni shvatiti ono dobro što svatko može pridonijeti za društvo.

Postignut ćemo održati živim taj smisao poslanja ako gajimo temeljitu pobožnost i ako se naše djelovanje temelji na nadnaravnim sredstvima i na kontemplaciji Krista. Prenašanje evanđeoske vijesti je dobro koje humanizira i pruža odgovor na želje svih za srećom, bili kršćani ili ne. Ponekad će biti potrebno ljubazno im svratiti pozornost na neki aspekt u njihovom vanjskom ponašanju gdje se trebaju poboljšati: to je bratska opomena koju preporuča Isus Krist u Evanđelju! Govorio sam vam više o toj točki u pismu koje sam pisao na početku Jubilarne godine; stoga se ne zadržavam na toj temi. Samo želim spomenuti da slijedeći dobar kriterij našega Utemeljitelja moramo vršiti to djelo milosrđa razborito, mirno,

ponizno i svjesni da nam je svima potrebna ta pomoć, toliko ljudska i toliko nadnaravna.

Završavam uz molbu, kao i uvijek, za molitve za Svetoga Oca; konkretno za putovanje u Gruziju i Azerbajdžan na kojem se sada upravo nalazi i za putovanje u Švedsku na kraju mjeseca. Ta dva putovanja ekumenska su akcija Pape nakon koraka njegovih prethodnika.

Vrlo sjedinjeni s mojim nakanama molite također za 31 vjernika Prelature kojima ću udijeliti đakonsko ređenje slijedećeg 29.10. i za sve posvećene službenike u Crkvi.

Unutarnjim mirom i još uvijek u dubokoj žalosti pozivam vas da se sjetite mojih kćeri koje su poginule u Meksiku u prometnoj nesreći. Tuga traje jer smo jedinstvena obitelj; mir dolazi također kao reakcija zajedničke molitve po cijelome svijetu. Molimo Gospodina da im

podari vrlo veliko mjesto na Nebu po
mjeri božanskoga milosrđa.

Sa svom ljubavlju vas blagoslivlja

vaš Otac

+ Javier

Rim, 1. listopada 2016.

.....

[1] Sveti Josemaría, Razmatranje,
2.10.1962.

[2] *Mt* 13, 32.

[3] Sveti Josemaría, Razmatranje,
2.10.1962.

[4] Isto.

[5] Usp. *Rim* 8, 31.

[6] Sveti Augustin, *Govor* 2, 92
(*Liturgia horarum*, drugo čitanje
srijede 22. tjedna)

[7] Sveti Josemaría, Razmatranje,
2.10.1962.

[8] Isto.

[9] Papa Franjo, Exhort. apost.
Evangelii gaudium, 24.11.2013., br.
23.

[10] Sveti Josemaría, Razmatranje,
2.10.1962.